

[L. D. Rasmussen.]

til Udstykning af Jord til Husmandsbrug. Og det kan de ikke, fordi selve Lensloven i § 1, sidste Punktum, binder dem. Denne Jord eller dens Værdi, hedder det i § 1, skal derefter anvendes til Oprettelse af mindre Jordbrug i Overensstemmelse med Bestemmelserne i Lov om Vilkaar for Bortsalg af Jord i offentligt Eje.

Jeg har hørt ved enkelte Lejligheder, at der er ærede Medlemmer, som vil mene, at Jord, der bliver købt af Staten, just ikke saadan ubetinget kan kaldes for Jord i offentligt Eje. Maa jeg endelig sige til de Herrer, at de ikke maa prøve at fortolke i den Henseende, thi det er ikke det, der er Tale om i dette Øjeblik, her er kun Tale om, at Pengene skal anvendes efter Bestemmelserne i Loven om de Vilkaar, som bliver fastsat for Bortsalg af Jord i offentligt Eje. Altsaa, de Vilkaar, der er fastsat i den paagældende Lov, skal være anvendelige, og de maa kun anvendes netop til Køb af Jord, der købes under disse Vilkaar og bliver udstykket under disse Vilkaar.

Dette er selvfølgelig Meningen, og dette vil altsaa sige, at disse Penge bliver baandlagt, saaledes at de ikke i det kommende Aar kan anvendes til det, der er deres egentlige Formaal. Det forundrer mig noget, at det høje Landsting vil vove sig ud i en Fortolkning, der med fuld Ret i allerhøjeste Grad kan betragtes som tvivlsom, og at det oven i Købet vil lægge et vist Tryk paa dette høje Ting i Retning af at følge sig overfor en saadan Fortolkning.

Trods alt dette tilraader dog Finansudvalgets Flertal — vi har desværre ikke kunnet faa de Konservative med til at støtte os — at vedtage Finanslovforslaget, saaledes som det nu foreligger.

Korsgaard: Ved Finanslovforslagets tredje Behandling spaaede jeg, at vi vilde se Finansloven igen, her i Folketinget. Jeg fik formelt Ret, men reelt er Grundlaget nu ikke helt blevet det, som jeg baade havde ventet og haabet; men herom om et Øjeblik.

Med Hensyn til de Ændringsforslag, der stilles, da vil jeg begynde med det, der er stillet under Undervisningsministeriet, og sige, at heller ikke jeg betragter dette Ændringsforslag som saa overmaade vigtigt, saa at der for saa vidt var nogen særlig Grund til at opholde sig derved, og jeg kan ogsaa vanskeligt tro, at man havde faaet Finansloven igen, hvis det kun havde drejet sig om dette Ændringsforslag. Jeg haaber imidlertid, at det, der er sket i Landstinget paa dette Punkt, vil give den højtærede

Undervisningsminister Lejlighed til at filosofere lidt over, om det, naar vi nu en Gang har faaet det saakaldte Forfatterudvalg, er rigtigt at kaste forhøjede Tilskud ind paa Tingets Bord, naar dette sagkyndige Udvalg i saa høj Grad er uenigt om det berettigede heri, som Tilfældet var i det givne Tilfælde.

Med Hensyn til Krigs- og Marineministeriets Budgetter er det ikke rigtigt, som det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen udtalte, at vi fra konservativ Side her i Folketinget stemte imod det, Venstre nu har faaet gennemført i Landstinget. Vi stemte naturligvis først for vort eget og mere vidtgaaende Krav, men stemte i anden Omgang for det, som Venstrepartiet foreslog. Vi maa altsaa mene om disse Bevillinger, at det naturligvis er Forbedringer af de Bevillinger, der forelaa, da Finanslovforslaget forlod Folketinget; men Forbedringerne er jo paa ingen Maade af en saadan Udstrækning, at vi kan mene, at den Sabotering af Forsvarsordningen af 1922, som sker i Kraft af de alt for lave Bevillinger paa Finansloven, herved blot tilnærmelsesvis hæves. Saa alene af den Grund maa vor endelige Stilling til Finanslovforslaget blive, som den var, da det forlod Folketinget, nemlig den, at vi ikke kan stemme for det.

Med Hensyn til Ændringen vedrørende Bevillingen til Indkøb af Jord, da falder denne Ændring i Traad med, hvad mit Partis Ordfører paa dette Omraade, det ærede Medlem Hr. Ulrich, har udtalt, saa vi kan kun finde denne Ændring rigtig.

Dernæst nogle Ord om Ændringen til § 14. Det var i Forbindelse med den Diskussion, som herom fandt Sted, at jeg udtalte, at vi sikkerligt nok alene paa Grund af dette vilde se Finanslovforslaget her igen. Det, som vi fra vor Side vendte os imod vedrørende dette Punkt, var to Ting. For det første den efter vor Mening formelt urigtige Maade at gennemføre denne Sag paa, idet vi mente, at det var af den Slags Lovgivninger paa Finansloven, som i hvert Fald burde fraraades, og som man paa det bestemteste burde gaa imod. Og af de Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard fremsatte, havde jeg det Indtryk, at Venstrepartiet saa paa denne Sag ganske som det konservative Folkeparti. Men med Hensyn til Venstre sker der jo meget besynderligt i vore Dage, saa een Ting mere eller mindre kan efterhaanden ikke forbavse. Helt er man dog endnu ikke indstillet paa, at Venstre siger eet og gør noget andet, men det fører jo til de ikke helt sjældne Ting, saa efterhaanden lærer man at holde op med at forbavses.